

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 11CoCsp/10/2025  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122228510  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Radičová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6122228510.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Radičovej a členov senátu Mgr. Marka Anovčina a JUDr. Márie Vrtochovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. F. XX, G., H. F. I., o zaplatenie 20.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. marca 2025, č. k. 19Csp/1/2025-227, takto

### rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .  
II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. vyhlásil, že vo veci nemá právomoc, výrokom II. konanie zastavil a výrokom III. žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému (žalovanému 1/) a J. C. (žalovanej 2/) zaplatenia sumy 20.000,- eur s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 12.08.2024 platobný rozkaz, sp. zn. 38Up/95/2022, ktorým zaviazal žalovaného 1/ a žalovanú 2/ zaplatiť žalobcovi uplatnenú sumu, a ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.11.2024 v spojení s uznesením, sp. zn. 38Up/95/2022 zo dňa 30.10.2024 len vo vzťahu k žalovanej 2/. Súd vykonaným šetrením zistil, že žalovaný je štátnym príslušníkom Nemeckej spolkovej republiky. Na Slovensku mal vydané povolenie na pobyt do 21.05.2023 a ako trvalý pobyt mal nahlásenú adresu K. G. XXX/XX, L.. Žalovaná 2/ v podanom odpore proti platobnému rozkazu uviedla adresu žalovaného D. E. F. XX, G., H.. Súd žalovanému doručoval poštovou zásielku na zistenú adresu v Nemecku obsahujúcu žalobu s prílohami, výzvu na vyjadrenie k žalobe, poučenie o možnosti zastúpenia spotrebiteľa a o jeho procesných právach a povinnostiach a poučenie s odkazom na čl. 18 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Žalovaný si zásielku súdu na uvedenej adrese v Nemecku riadne prevzal dňa 10.02.2025. K žalobe a ani výzve súdu sa do dnešného dňa nevyjadril. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil ust. § 9, § 161 ods. 1, 2 CSP, čl. 4 ods. 1, čl. 5 ods. 1, čl. 18 ods. 2, čl. 26 ods. 1, 2, čl. 28 ods. 1 nariadenia. Právomoc súdov Slovenskej republiky v konaní s cudzím prvkom (žalovaný má nemecké štátne občianstvo, trvalo sa zdržiava v Nemecku, kde mu bola doručovaná žaloba) je potrebné posudzovať podľa čl. 18 a 19 nariadenia, pretože prejednávacia vec je sporom zo spotrebiteľskej zmluvy a uvedené ustanovenie ukladá žalobcovi povinnosť uplatniť svoj nárok proti spotrebiteľovi na súde toho členského štátu, v ktorom má žalovaný (spotrebiteľ) bydlisko. Z doterajších zistení súdu vyplynulo, že žalovaný svoje faktické bydlisko ako miesto, kde sa zdržiava s úmyslom zdržiavať sa tam trvalo, na území Slovenskej republiky nemá, v mieste naposledy evidovaného trvalého pobytu v L., K. G. XXX/XX sa nezdržiava, ale žije v Nemecku na adrese D. E. F. XX, G., kde mu bola doručovaná žaloba s prílohami spolu s vyjadreniami žalobcu, výzvu na vyjadrenie a procesnými poučeniami, kde si zásielku

prevzal. Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení uviedla, že žalovaný (s ktorým sa rozviedla v roku 2019) sa odsťahoval do Nemecka v roku 2016. Žalovaný je v tomto spore v postavení spotrebiteľa a v takom prípade sa právomoc súdov konať posudzuje podľa čl. 18 a 19 nariadenia, na základe ktorých právomoc konať vo veci žalobného návrhu žalobcu majú súdy Nemeckej spolkovej republiky, keďže súd zistil, že žalovaný ako spotrebiteľ zrejme už v čase začatia tohto súdneho konania na Okresnom súde Banská Bystrica mal bydlisko v Nemeckej spolkovej republike. Za tohto stavu by mal Okresný súd Prievidza právomoc vo veci konať iba podľa čl. 26 ods. 1 nariadenia, t. j. ak by sa žalovaný konania zúčastnil. Žalovaný sa napriek tomu, že si žalobu riadne prevzal, na konaní nezúčastnil, na výzvu súdu nereagoval a k žalobe sa nevyjadril. V zmysle čl. 26 ods. 1 nariadenia preto právomoc súdov Slovenskej republiky (a príslušnosť Okresného súdu Prievidza) na ustanoveniach nariadenia založiť nemožno. Vzhľadom na neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, spočívajúci v nedostatku právomoci súdu vo veci konať, súd podľa čl. 28 ods. 1 nariadenia vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a podľa § 161 ods. 2 CSP konanie zastavil. O trovách konania súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP. Zastavenie konania zaviniť žalobca tým, že sa domáhal nároku voči žalovanému ako spotrebiteľovi zo spotrebiteľskej zmluvy na súde, ktorý nemá právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Keďže žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Uviedol, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že súčasným bydliskom žalovaného je adresa v Nemecku z dôvodu, že žalovaný si na tejto adrese prevzal poštovú zásielku. Ak by žalovaný mal úmysel zdržiavať sa na uvedenej adrese trvalo, potom mu nič nebránilo reagovať na výzvu súdu a uviesť jeho nové bydlisko, prípadne čokoľvek namietat, čo doposiaľ neurobil. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 239/2010. Keďže posledné známe bydlisko žalovaného je i k dnešnému dňu na území Slovenskej republiky a neexistuje žiadna skutočnosť preukazujúca opak, a to za situácie, kedy žalovaný netvrdil opak napriek tomu, že mu bola žaloba riadne doručená. Súd vec nesprávne právne posúdil, ak len na základe informácie, že žalovaný si prevzal žalobu na adrese v zahraničí, dospel k záveru, že toto miesto je skutočným bydliskom žalovaného. Bydliskom osoby sa nerozumie miesto, kde sa osoba aktuálne, resp. po určitú prechodnú dobu zdržuje, ale len miesto, kde má osoba úmysel trvalo sa zdržiavať a žiť. V konaní nebolo dostatočne preukázané, že by žalovaný mal úmysel trvalo zdržiavať sa v Nemecku. Súd vychádzal len z tvrdenia žalovanej 2/ o novej adrese žalovaného a prevzatia žaloby na tejto adrese, bez toho, aby sa súd skontaktoval so žalovaným a zistil jeho skutočný zámer zdržiavania sa v Nemecku. Pri ustálení bydliska žalovaného v cudzom štáte musí mať súd starostlivo preukázané, že žalovaný má vytvorené centrum svojich záujmov v zahraničí, pretože v opačnom prípade by sa mohlo stať, že súd cudzieho členského štátu (v tomto prípade Nemecko), v ktorom má žalovaný domnelé bydlisko, taktiež vyhlási nedostatok právomoci vo veci konať a žalobca sa nedomôže spravodlivosti. Súd v tejto súvislosti poukázal len na skutočnosť, že žalovaný si na uvedenej adrese prevzal žalobu, no k zmene jeho bydliska sa nevyjadril a tieto okolnosti si súd bez riadnych dôkazov domyslel. Žalovaný sa momentálne môže zdržiavať na území Nemecka, avšak jeho úmyslom nevyhnutne nemusí byť trvalo sa zdržiavať na tomto území. Územie Slovenskej republiky je bydliskom žalovaného, ktorý si tu vytváral rodinné či priateľské vzťahy, uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorej nárok je predmetom tohto konania. Ak by aj žalobca pripustil, že žalovaný má záujem trvalo sa zdržiavať na území Nemecka, nedávalo by žiadny význam, aby žalovaný uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere a so Slovenskou republikou by žalovaného už nič nespájalo. Súd sa nevysporiadal so závažnou skutočnosťou, akou je pretrhnutie všetkých týchto predchádzajúcich väzieb a záujem žalovaného ich vytvárať v inom členskom štáte, ale vychádzal len z informácií uvedených vyššie v tomto odvolaní, bez potreby akejkoľvek komunikácie so žalovaným. Súd vec nesprávne právne posúdil, keď za bydlisko žalovaného považoval Nemecko, kde sa žalovaný domnelo dočasne zdržiava. Záver o tom, že žalovaný má úmysel trvalo sa zdržiavať na území Nemecka nebol v konaní spoľahlivo preukázaný, preto nebol dôvod na vyslovenie záveru, že právomoc konať má príslušný súd v Nemecku, a to len z dôvodu, že žalovanému sa podarilo doručiť žalobu v Nemecku. Pod pojmom bydlisko sa rozumie miesto faktického pobytu fyzickej osoby, v spojení s jej úmyslom sa tu trvalo zdržiavať a vytvárať centrum svojho života z dlhodobého hľadiska, preto pre správne posúdenie právomoci súdu Slovenskej republiky v prejednávanej veci konať a rozhodnúť je potrebné jednoznačne vyriešiť otázku skutočného bydliska žalovaného a relevantne preukázať úmysel žalovaného trvale sa zdržiavať na súdom zistenej adrese v Nemecku. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5CoCsp/43/2020, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2CoCsp/37/2023 a Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7CoCsp/31/2023. Vzhľadom na uvedené žalobca má za to, že žalovaný je osoba s bydliskom na území Slovenskej republiky, preto má súd v zmysle čl. 18

ods. 2 nariadenia právomoc vec prejednať a rozhodnúť. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 360 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

5. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP spočíva v porušení práva na spravodlivý súdny proces, pod ktorým treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

6. Žalobca sa v odvolaní nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí, pričom poukazoval na svoje vlastné vnímanie ako skutkovej, tak aj právnej stránky problematiky právomoci slovenského všeobecného súdu vo veci konať. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV.ÚS/252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS/50/04). Do obsahu základného práva podľa ust. článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS/3/97, II. ÚS/251/03). Právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu.

7. Nesprávny skutkový záver, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

8. Nesprávne právne posúdenie veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

9. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd nezhliadol dôvodnosť uplatnených odvolacích námietok zo strany žalobcu, ktoré vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých vyslovil, že vo veci nemá právomoc a konanie zastavil. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutej právnej normy obsiahnutej v odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o nedostatku právomoci súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie.

10. Odvolací súd konštatuje, že po neúspešnom pokuse o doručenie platobného rozkazu žalovanému na adresu v Slovenskej republike a po úspešnom doručení žaloby s prílohami a s výzvou na vyjadrenie žalovanému na adresu v Nemeckej spolковой republike, pristúpil súd prvej inštancie k zisťovaniu podmienok konania, konkrétne k ustáleniu svojej právomoci vo veci konať, a to s prihliadnutím na medzinárodný prvok v prejednávanej spore, pre ktorý bolo potrebné v konaní aplikovať úpravu obsiahnutú v Nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“). Následne, po absencii akejkoľvek reakcie žalovaného na výzvu súdu a oznámenie obsahujúce poučenie podľa ust. čl. 26 ods. 1 nariadenia, a zároveň po nemožnosti založenia právomoci súdu vo veci konať na základe iných ustanovení predmetného nariadenia, konštatoval súd prvej inštancie absenciu právomoci vo veci konať a konanie podľa § 9 v spojení s § 161 ods. 2 CSP zastavil.

11. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalovaný je štátnym príslušníkom Nemeckej spolковой republiky, ktorý mal podľa lustrácie v Registri obyvateľov posledný trvalý pobyt evidovaný na území Slovenskej republiky na adrese K. G. XXX/XX, L. s tým, že povolenie na pobyt mal žalovaný od 22.05.2013 do 21.05.2023. Okresný súd Banská Bystrica platobným rozkazom, sp. zn. 38Up/95/2022 zo dňa 12.08.2024 zaviazal žalovaného (ako žalovaného 1/) a žalovanú 2/ na zaplatenie sumy 20.000,- eur s príslušenstvom, ktorý vo vzťahu k žalovanej 2/ nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.11.2024 v spojení s uznesením, sp. zn. 38Up/95/2022 zo dňa 30.10.2024. Platobný rozkaz sa žalovanému nepodarilo doručiť na adresu K. G. XXX/XX, L.. Obvodné oddelenie Policajného zboru v Handlovej v odpovedi na žiadosť o doručenie zásielky zo dňa 29.05.2022 oznámilo, že žalovanému sa nepodarilo doručiť súdnu zásielku na adrese K. G. XXX/XX, L. a od susedov bolo zistené, že žalovaný sa na uvedenej adrese nezdržuje viac ako 3 roky. Žalovaná 2/ v podanom odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 22.02.2022 uviedla, že žalovaný v roku 2016 odišiel do Nemecka, v roku 2019 sa s ním rozviedla a uviedla adresu žalovaného D. E. F. XX, G., H. F. I.. Po zrušení platobného rozkazu z dôvodu nemožnosti jeho doručenia žalovanému, súd prvej inštancie doručoval žalovanému žalobu s prílohami a s výzvou na vyjadrenie na adresu D. E. F. XX, G., H. F. I., na ktorej si žalovaný prevzal poštovú zásielku s tým, že na výzvu súdu sa nevyjadril.

12. V konaní nebolo sporné, že uplatňovaný nárok žalobcu vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným (pôvodne ako žalovaným 1/) a žalovanou 2/ ako spotrebiteľmi. V prípade nárokov zo spotrebiteľských zmlúv je právomoc súdov členských štátov Európskej únie upravená v oddiele 4, v čl. 17 až 19 nariadenia. V zmysle čl. 18 ods. 2 nariadenia právomoc v prípade konania, v ktorom spotrebiteľ vystupuje ako žalovaný, majú len súdy členského štátu podľa bydliska spotrebiteľa. Pre riadne založenie právomoci konajúceho orgánu v zmysle čl. 18 ods. 2 nariadenia je primárnou úlohou súdu vyriešenie otázky bydliska žalovaného subjektu v spore, pričom pre možnú aplikáciu predmetného článku nariadenia sa musí jednať o spotrebiteľa. Uvedené je odôvodnené zabezpečením práva na spravodlivý proces, teda aby mal žalovaný účinnú možnosť sa v konaní brániť.

13. Právny poriadok Európskej únie nepozná definíciu pojmu „bydlisko“. Možno však konštatovať, že bydliskom sa rozumie miesto, kde sa osoba skutočne trvale zdržuje, aj keď je prihlásená na trvalý pobyt v obvode iného súdu. Pojmy bydlisko a trvalý pobyt nie je možné stotožňovať (registrovaný právny stav), pretože fyzická osoba sa na mieste trvalého pobytu nemusí reálne zdržiavať (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 40/2014 zo dňa 19.02.2015). Bydliskom je miesto pobytu osoby, ktorá má úmysel

sa na danom mieste trvale (nie prechodne) zdržiavať (viď. uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 239/2010 zo dňa 22.06.2010). Je nesporné, že pojem „trvalý pobyt“ definovaný v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o hlásení pobytu občanov SR nie je totožný a nemožno ho zamieňať s pojmom „bydlisko“ obsiahnutom v Nariadení. Spravidla sa síce tieto pojmy budú prekrývať, nie vždy však zápis v evidencii obyvateľstva bude totožný so skutočným bydliskom fyzickej osoby.

14. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal už v čase podania žaloby na slovenský súd bydlisko v Slovenskej republike. Neobstojí námietka žalobcu, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal skúmaním aktuálneho bydliska žalovaného, resp. že nebolo spoľahlivo preukázané, že by mal žalovaný úmysel trvalo sa zdržiavať v Nemecku. Odvolací súd zdôrazňuje, že bydlisko osoby ako miesto, kde sa osoba zdržiava s úmyslom zdržiavať sa tam trvalo, je potrebné ustáliť s ohľadom na všetky okolnosti prípadu. Súd prvej inštancie vychádzal nielen z vyjadrenia žalovanej 2/ ako bývalej manželky žalovaného, ktorá uviedla, že žalovaný odišiel v roku 2016 do Nemecka, následne došlo k rozvodu ich manželstva a poskytla súdu adresu, na ktorej sa žalovaný nachádza, ale súd vychádzal predovšetkým z vykonaného šetrenia, podľa ktorého mal žalovaný povolenie na pobyt na území Slovenskej republiky len do 21.05.2023. Taktiež nebolo súdom zistené, že by bol žalovaný na území Slovenskej republiky zamestnaný, prípadne vykonával podnikateľskú činnosť alebo poberal nejaké dávky. Aj samotní susedia pri doručovaní súdnej zásielky policajným orgánom potvrdili, že žalovaný sa nezdržiava už viac ako 3 roky na adrese K. G. XXX/XX, L. M. ako posledný trvalý pobyt. Napokon skutočnosť, že žalovaný má bydlisko v Nemecku a zdržiava sa tam, preukazuje aj fakt, že žalobu s prílohami, výzvou na vyjadrenie spolu s poučením žalovaný prevzal do vlastných rúk dňa 10.02.2025 na adrese D. E. F. XX, G., H. F. I. (viď doručenka k č. I. 226 spisu). Uvedené skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu preukazujú, že žalovaný v Slovenskej republike nevyvíja a v čase začatia konania nevyvíjal žiadne aktivity, ktoré by odôvodňovali jeho väzbu so Slovenskou republikou a jeho úmysel trvalo sa tu zdržiavať. Naopak, je z nich zrejmé, že bydliskom žalovaného je práve Nemecká spolková republika, na základe čoho je nepochybné, že právomoc slovenského súdu na prejednanie tejto veci daná nie je.

15. Pokiaľ ide o obavu vyslovenú žalobcom, že súd v Nemeckej spolковой republike, v ktorom má žalovaný podľa žalobcu domnelé bydlisko, môže taktiež vyhlásiť, že nemá právomoc vo veci konať, k tomu odvolací súd uvádza, že sa jedná o hypotetickú situáciu uvedenú žalobcom, pričom nie je v kompetencii odvolacieho súdu prejednávať rozhodnutie nemeckého súdu.

16. Na základe popísaných dôvodov odvolací súd odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. Nakoľko však z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému vznikli v odvolacom konaní trovy, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
  - a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu
  - b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
  - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).